Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Αὐγούστου 1898 Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 33

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 249)

Μετὰ τὰς σκηνὰς τῆς προτεραίας, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχεν ἀποσυρθῆ πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπί τινας ὥρας. Ὅταν τὴν ἑσπέριον, ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ ἐγώ, τὸν συνηντήσαμεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, μᾶς ἐκάλεσε πλησίον του.

— Κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπε, μὲ λύσσην θανάσιμον εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιστρέψω. Συνῃσθανόμην ὅτι δὲν εἶχα κάμῃ ὅ,τι ἔπρεπεν ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν συντρόφων του! Ἀλλ' ἐννόουν καλῶς, ὅτι ἡ πλειονοψηφία τοῦ πληρώματος θὰ ἐκηρύσσετο ἐναντίον μου, ἂν διέτασσα τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξειδίου!

— Τῷ ὄντι, πλοίαρχε. Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀνυποταξίας ἐξεδηλώθησαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ καταλήξουν εἰς στάσιν.

— Τότε θὰ ἐξέκαμνα τὸν Χῆρνε, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Τζὲμ Βέστ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὅλη ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ.

— Θὰ ἔκαμνες καλά, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Ἀλλ' ἡ δικαία τιμωρία τοῦ ἐνόχου θὰ ἐπέφερε καὶ τὴν σύμπνοιαν τῆς ὁποίας ἔχομεν ἀνάγκην;

— Πραγματικῶς, πλοίαρχε, εἶπεν ὁ Τζὲμ Βέστ· καὶ εἶνε εὐτύχημα ὅτι διωρθώθησαν τὰ πράγματα, χωρὶς νὰ προσφύγωμεν εἰς βίαια μέτρα. Ἂν ὅμως ἀρχίσῃ πάλιν τὰ ἴδια ὁ Χῆρνε, ὦ, τότε δυστυχία του!

— Τώρα οἱ σύντροφοί του ἐδελεάθησαν, παρετήρησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τοῖς ὑπεσχέθημεν. Ὁ πόθος τοῦ κέρδους θὰ τους κάμῃ πλέον εὐπειθεῖς καὶ πλέον καρτερικούς.

Ἡ γενναιοδωρία τοῦ κ. Ζώρλιγκ κατώρθωσε νὰ κάμῃ ὅ,τι δὲν θὰ ἔκαμνον ποτὲ αἱ παρακλήσεις μας. Τὸν εὐγνωμονῶ. . .

— Πλοίαρχε, ἀπήντησα, ὅταν ἤμεθα ἀκόμη εἰς τὴν Φαλκλάνδην, σᾶς εἶπα, ὅτι ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ βοηθοῦσα καὶ χρηματικῶς τὴν ἐπιχείρησίν σας. Ἐπωφελήθην λοιπὸν τῆς πρώτης εὐκαιρίας, ἡ ὁποία ἐπαρουσιάσθη, διὰ νὰ το κάμω· δὲν εἶμαι ἄξιος εὐχαριστιῶν... Ἂς φθάσωμεν εἰς τὸ τέρμα . . . ἂς σώσωμεν τὸν ἀδελφόν σας Οὐίλλιαμ, καὶ τοὺς πέντε ναύτας τῆς Ἰάνας, καὶ ἄλλο τίποτε δὲν ζητῶ.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του, τὴν ὁποίαν ἔθλιψα ἐγκαρδίως.

— Κύριε Ζώρλιγκ, προσέθεσε, παρετηρήσατε, ὅτι ὁ Ἀλβάτρος δὲν διευθύνεται ἀκριβῶς πρὸς νότον, μολονότι αἱ νῆσοι ἢ ἡ ἤπειρος, τὴν ὁποίαν διέκρινεν, ἢ τοὐλάχιστον ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ὁ Δίρκ Πέτερς, ἔκειντο πρὸς νότον;

— Τὸ παρετήρησα, πλοίαρχε.

— Μὴ λησμονῶμεν, εἶπεν ὁ Τζὲμ Βέστ, ὅτι περὶ τοῦ ζητήματος τούτου οὐδὲν ἀπολύτως ἀναφέρεται εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, καὶ ὅτι ἐπιστεύσαμεν, ὅτι ὑπάρχει ξηρὰ πρὸς νότον, βασισθέντες μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ μιγάδος.

— Εἶνε ἀληθές, ὑποπλοίαρχε, ἀπήντησα. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς εἶνε ἀνώτερος ὑπονοίας. Μήπως ἡ διαγωγή, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν ἕως τώρα, δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ ἐμπνεύσῃ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην;

— Πραγματικῶς, ἡ ὑπηρεσία οὐδὲν παράπονον ἔχει ἐναντίον του, ἀπήντησεν ὁ Τζὲμ Βέστ.

— Δὲν ἀμφιβάλλομεν οὔτε περὶ τῆς ἀνδρείας του, οὔτε περὶ τῆς χρηστότητός του, προσέθεσεν ὁ πλοίαρχος. Ἡ συμπεριφορά του, ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ Ἀλβάτρου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Κράμπου, καὶ ἐπὶ τῆς Ἰάνας, δικαιολογεῖ πληρέστατα τὴν ἀγαθὴν ὑπόληψιν. . .

— Τῆς ὁποίας εἶνε ἄξιος! συνεπλήρωσα ἐγώ.

Δὲν ἠξεύρω διατί ἤθελα πάντοτε νὰ ἀναλαμβάνω τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ μιγάδος. Μήπως διότι προησθανόμην, ὅτι ἔμελλε νὰ παίξῃ σπουδαῖον πρόσωπον εἰς τὴν ἐπιχείρησίν μας; μήπως διότι ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐπανεύρῃ τὸν Ἀρθοῦρον

«Ἢ ἀπ' ἐμπρός, δεξιᾷ! ἀνέκραξεν ὁ Δίρκ Πέτερς ἀπὸ τὴν καρακαξοφωλιάν.» (Σελ. 256, στήλ. γ')

Πύμ, διὰ τὸν ὁποῖον, χωρὶς νὰ θέλω, ἤρχισα νὰ ἐνδιαφέρωμαι πάραπολύ ;

Ὁμολογῶ ἐν τούτοις, ὅτι αἱ ἐλπίδες τοῦ Δίρκ Πέτερς περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ συντρόφου του, πιθανὸν νὰ ἦσαν παράτολμοι καὶ ἀστήρικτοι. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν παρέλειψε νὰ το ὑποδηλώσῃ.

— Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν, κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπεν, ὅτι ὁ μιγὰς τρέφει τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ κατώρθωσε νὰποβιβασθῇ εἰς καμμίαν ξηράν, ὅπου πιθανὸν ἀκόμη νὰ ζῇ. . .

— Νὰ ζῇ !.. ὕστερ' ἀπὸ ἕνδεκα ἔτη ! . . καὶ εἰς τοιαύτας χώρας !.. ἀνέκραξεν ὁ Τζὲμ Βέστ.

— Δύσκολον, πολὺ δύσκολον ! τὸ ὁμολογῶ, πλοίαρχε, ἀπήντησα. Καὶ ὅμως, ἂν το καλοσυλλογισθῇ κανείς, διατί ἀρά γε εἶνε ἀδύνατον νὰ συνήντησε καὶ ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ, ἀκόμη νοτιώτερον, καμμίαν νῆσον, ὁμοίαν μὲ τὴν νῆσον Τσάλαλ, ὅπου ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του κατώρθωσαν νὰ ζήσουν τόσον καιρόν ;

— Ἀδύνατον ὄχι, κύριε Ζώρλιγκ...

— Καὶ μάλιστα,—ἀφ' οὗ τώρα κάμνωμεν ὑποθέσεις,—διατί νὰ μὴ παραδεχθῶμεν, ὅτι οἱ συμπολῖταί σας, οἱ ὁποῖοι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ καὶ παρεσύρθησαν βέβαια ἀπὸ τὸ ἴδιον ρεῦμα, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἠδύναν τὸν Ἀρθοῦρον Πύμ, ἐκεῖ ὅπου ἴσως. . .

Καὶ δὲν ἐτελείωσα, διότι ἡ ὑπόθεσίς μου αὕτη θὰ ἐφαίνετο πολὺ τολμηρά· οὔτε ὑπῆρχεν ἄλλως τε ἀνάγκη νὰ συνηγορήσω ἀπὸ τοῦδε ὑπὲρ τοῦ σχεδίου τῆς ἀναζητήσεως τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας.

Τότε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς συνομιλίας μας :

— Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ὁ Ἄλβρανος δὲν διευθύνεται ἀκριβῶς πρὸς νότον. Τοῦτο ἔκαμα, διότι ἠθέλησα πρῶτον νὰ ἴδω τὰς νήσους, τὰς κειμένας πλησίον τῆς Τσάλαλ, δηλαδὴ τὸ ἀρχιπέλαγος, τὸ ἐκτεινόμενον πρὸς δυσμάς.

— Πολὺ ὀρθῶς ἐσκέφθητε, ἀπήντησα· ἴσως μάλιστα, ἐπισκεπτόμενοι τὰς νήσους αὐτάς, θὰ βεβαιωθῶμεν καλλίτερα ὅτι ὁ σεισμὸς ἔλαβε χώραν ἐσχάτως.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Ὁ σεισμὸς εἶνε μεταγενέστερος τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Πάττερσων, ἀφ' οὗ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς εἶχεν ἀφήσῃ ἀκόμη τοὺς συντρόφους του εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ.

— Εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, δὲν γίνεται λόγος περὶ ἀρχιπελάγους ἀποτελουμένου ἐξ ὀκτὼ νήσων ; ἠρώτησεν ὁ Τζὲμ Βέστ.

— Ναί, ἐξ ὀκτώ, ἀπήντησα. Τοῦτο τοὐλάχιστον ἤκουσεν ὁ Δίρκ Πέτερς νὰ το λέγῃ ὁ ἄγριος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶχαν πάρῃ μαζί των εἰς τὸ πλοιάριον. Ὁ Νὺ Νὺ μάλιστα ἰσχυρίζετο, ὅτι τὸ ἀρχιπέλαγος αὐτὸ εἶχε καὶ ἕνα εἶδος βασιλέως, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Τσαλομὼν καὶ διέμενεν εἰς τὴν μικροτέραν τῶν νήσων. Τὴν λεπτομέρειαν ταύτην ἐν ἀνάγκῃ εἰμπορεῖ νὰ μάς την ἐπιβεβαιώσῃ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς.

— Ἄρα, συνεπέρανεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ἐπειδὴ πιθανὸν ὁ σεισμὸς νὰ μὴ ἐπεξέτεινε τὴν καταστροφὴν ἐφ' ὅλου τοῦ ἀρχιπελάγους, καὶ ἐπειδὴ πιθανὸν ἀκόμη αἱ νῆσοι νὰ κατοικοῦνται, πρέπει νὰ προσέχωμεν καλὰ ὅταν θὰ πλησιάσωμεν. . .

— Καὶ νομίζω ὅτι δὲν εἴμεθα πολὺ μακράν, συνεπλήρωσα ἐγώ. Ἔπειτα, πλοίαρχε, τίς οἶδε μήπως ὁ ἀδελφός σας καὶ οἱ ναῦται του δὲν εὗρον καταφύγιον εἰς καμμίαν ἐκ τῶν νήσων τούτων ; . . .

Ὑπόθεσις ὄχι ἀπαράδεκτος, ἀλλὰ καὶ ἥκιστα καθησυχαστική, διότι οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι θὰ εἶχον ἐμπέσῃ ἐκ νέου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀγρίων, ἐκ τῶν ὁποίων εἶχον ἀπαλλαχθῇ διαρκούσης τῆς ἐν Τσάλαλ διαμονῆς των. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Ἄλβρανος θὰ ἠναγκάζετο νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν διὰ νὰ τους λυτρώσῃ· καὶ θὰ ἐπετύγχανεν ἀρά γε μία τοιαύτη ἀπόπειρα ;

— Τζέμ, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ· πλέομεν μὲ ταχύτητα ὀκτὼ ἕως ἐννέα μιλλίων, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ ξηρὰ θὰ φανῇ. Δῶσε διαταγὰς νὰ προσέχουν καλά.

— Ἔδωσα, πλοίαρχε.

— Ὑπάρχει κανεὶς εἰς τὴν σκοπιάν;

— Ὁ Δίρκ Πέτερς ... προσεφέρθη ὁ ἴδιος.

— Καλά, Τζεμ. Εἰμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν πεποίθησιν εἰς τὴν προσοχήν του. . .

—Καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, προσέθεσα, διότι ἔχει θαυμασίαν τὴν ὅρασιν.

Ἐν τούτοις ἡ γολέττα ἐξηκολούθησε πλέουσα πρὸς δυσμὰς μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, χωρὶς νὰ κουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ μιγάδος ἀπὸ τὴν καρακαξοφωλιάν. Ἤρχισα διὰ τοῦτο νὰ φοβοῦμαι μήπως θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τὰς νήσους ταύτας ὅ,τι καὶ μὲ τὸ Ἀρχιπέλαγος τῆς Αὐγῆς, τὸ ὁποῖον εἰς μάτην, ὡς ἐνθυμεῖσθε, ἀνεζητήσαμεν μεταξὺ Φαλκλάνδης καὶ Νέας Γεωργίας. Οὐδεμία κορυφὴ ἐπρόβαλλεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, οὐδεμία ἀκτὴ διεγράφετο εἰς τὸν ὁρίζοντα. Μήπως αἱ νῆσοι τοῦ Ἀρχιπελάγους εἶχον τοιαύτην θέσιν, ὥστε δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τας διακρίνωμεν εἰμὴ ἐξ ἀποστάσεως ἑνὸς μέχρι δύο μιλλίων ;

Ἐκτὸς τούτου, καὶ ὁ ἄνεμος ἐξησθένησεν ἐπαισθητῶς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ γολέττα μας ἤρχισε νὰ ἐκκλίνῃ, παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ νοτίου ρεύματος. Εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος ἐδυνάμωσε πάλιν ἀπὸ τῆς δευτέρας ὥρας μετὰ μεσημβρίαν καὶ ὁ Τζὲμ Βέστ ἠδυνήθη νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πλοῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, καὶ νὰ κερδίσῃ τὸ ἐκ τῆς παρεκκλίσεως ἀπωλεσθέν.

Ἐπὶ δύο ὥρας ὁ Ἄλβρανος διετήρησε τὴν διεύθυνσιν ταύτην μὲ ταχύτητα ἑπτὰ ἕως ὀκτὼ μιλλίων· ἀλλ' οὐδεμία γῆ ἐφαίνετο οὐδαμοῦ.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἐχάσαμεν τὸν δρόμον, μοὶ εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, διότι, κατὸ τὸν Ἀρθοῦρον Πύμ, ἡ νῆσος Τσάλαλ ἀνήκει εἰς μέγα Ἀρχιπέλαγος.

— Δὲν λέγει ὅμως ὅτι τὸ ἔβλεπεν, ὅταν ἡ Ἰάνα εὑρίσκετο ἠγκυροβολημένη πρὸ τῆς Τσάλαλ, παρετήρησα.

— Ἔχετε δίκαιον, κύριε Ζώρλιγκ. Ἀλλά, ἀφ' οὗ ὁ Ἄλβρανος διέτρεξε σήμερον τοὐλάχιστον πεντήκοντα μίλλια, καὶ ἀφ' οὗ πρόκειται περὶ νήσων, αἱ ὁποῖαι κεῖνται πλησίον ἀλλήλων. . .

— Συμπεραίνετε λοιπόν, πλοίαρχε, —καὶ δὲν μου φαίνεται ἀπίθανον,—ὅτι τὸ Ἀρχιπέλαγος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν ἡ νῆσος Τσάλαλ, ἐξηφανίσθη καθολοκληρίαν συνεπείᾳ τοῦ σεισμοῦ. . .

— Γῆ ἀπ' ἐμπρός, δεξιᾷ ! ἀνέκραξεν ὁ Δίρκ Πέτερς ἀπὸ τὴν καρακαξοφωλιάν.

Ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταύτην, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν σκοπιάν του ὁ μιγὰς θὰ εἶχεν ἴδῃ βεβαίως ὅ,τι εἰς οὐδένα ἐξ ἡμῶν ἦτο ἀκόμη ὁρατόν. Ἐκτὸς τούτου, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς ἰσχυρᾶς του ὁράσεως καὶ τῆς συνηθείας τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκτήσῃ ἐπισκοπῶν τοὺς ὁρίζοντας τῶν θαλασσῶν, δὲν ἠδύνατό τις νὰ παραδεχθῇ εὐκόλως, ὅτι ὁ μιγὰς ἠπατήθη.

Τῷόντι, μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, αἱ ναυτικαί μας διόπτραι μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ διακρίνωμεν νησίδας τινὰς διεσπαρμένας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, φωτιζομένης ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀπὸ τὰς πλαγίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ εἰς ἀπόστασιν δύο μέχρι τριῶν μιλλίων πρὸς δυσμάς.

Ὁ ὑποπλοίαρχος συνέστειλε τὰ ὑψηλὰ ἱστία, καὶ ὁ Ἄλβρανος ἀπέμεινε μὲ τὸν ἐπίδρομον (μπούμαν), τὸ ἡμιόλιον ἀκατίου (γκλίτζαν τοῦ τουρκέτου) καὶ τὸν ἀρτέμονα (φλόκον).

(Ἑπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝ ΗΜΟΥΝ ΑΓΓΕΛΑΚΙ

Ἂν ἤμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά,
Μεγάλα κ' ἐλαφρὰ 'πάνω 'στὸν ὡμο,
Πῶς θὰ πετοῦσα τότε μὲ γλυκειὰ χαρά,
Χωρὶς νὰ περπατῶ κάτω 'στὸ δρόμο.

Ἂν ἤμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά,
Θὰ πέταγα μακρυὰ 'c ὅλα τὰ μέρη,
Ἐκεῖ ποῦ συγγενὴς ἢ φίλος καρτερᾷ,
Καὶ ἀξαφνα θὰ τοὔσφιγγα τὸ χέρι.

Ἂν ἤμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά,
Θὰ πέταγα καὶ 'στ' ἄλλα τ' ἀγγελάκια,
Καὶ θἄπαιζα μαζί τους μ' ἄδολη χαρά,
Ὅσα γνωρίζουν 'κεῖνα παιγνιδάκια.

Ἂν ἤμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά,
Θἄκανα κάτι πειὸ καλὸ ἀκόμα :
Θὰ πέταγα σὲ ὅλα γύρω, 'στὴ σειρά,
Σ' ὅσα παιδάκια εἶν' ἀρρωστα 'στὸ στρῶμα.

Ἂν ἤμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά,
Θὰ τὰ φιλοῦσα 'στὸ χλωμὸ των στόμα,
Φιλὶ ποὺ νὰ τους δίνῃ ἐλπίδα καὶ χαρά,
Πῶς γρήγορα θἀφήσουνε τὸ στρῶμα.

Ἂν ἤμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά,
Θὰ πέταγα νὰ βρῶ καὶ τὴ μαμμά μου,
Ποὺ πέταξε ψηλὰ κ' ἐκεῖνη μιὰ φορά,
Καὶ μοῦφυγε γιὰ πάντα ἀπὸ σιμά μου.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΟΝΤΕΣ

Ἀγαπητέ μου,

ΑΤΑΛΑΝΤΟΤΕΡΑΝ λέξιν, ἀπὸ τὰς ἐν χρήσει, δὲν ἠμπόρεσα νὰ εὕρω ἄλλην. Πρόκειται περὶ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διέρχονται τὸ θέρος εἰς τὰς παραλίας καὶ εἰς τὰς ἐξοχάς. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν δὲν εἶνε ὀλίγοι οἱ φίλοι μας, πρὸς τοὺς ὁποίους κυρίως ἀπευθύνω τὴν παροῦσάν μου. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε ἄνω-κάτω μὲ τὰς ἀλλαγὰς τῶν διευθύνσεων: —Σᾶς παρακαλῶ νὰ μου κρατῆτε ἐδῶ τὸ φύλλον, ἕως νὰ ἐπιστρέψω ἀπὸ τὸ ταξεῖδι.—Σᾶς παρακαλῶ νὰ μου στέλλετε τώρα τὸ φύλλον εἰς τὸν Πόρον.— Θὰ μείνωμεν δύο μῆνας εἰς τὴν Κέρκυραν, καὶ τὸ φύλλον νὰ μας στέλλεται ἐκεῖ. — Τώρα τὸ φύλλον εἰς τὸ Φάληρον.— Ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν Αἰδηψὸν καὶ πηγαίνω εἰς τὴν Κηφισσιάν· νὰλλάξετε, παρακαλῶ, τὴν διεύθυνσιν.— Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ κτῆμά μας· τὸ φύλλον νὰ το στέλλετε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θείου μου.... Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Καὶ ἐνῷ ἔβλεπα σήμερον τὸν Διεκπεραιωτήν μας καταγινόμενον μὲ τὰς ἀτελευτήτους αὐτὰς ἀλλαγάς, καὶ μεταθέτοντα ἀπὸ συρταρίου εἰς συρτάριον τὰ κοκκινούλια — ὅπως ὀνομάζει ἡ κυρὰ Μάρθα τὰς ἐρυθρὰς διευθύνσεις, αἱ ὁποῖαι κολλῶνται ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τοῦ φύλλου,—καὶ δίδοντα παραγγελίας πρὸς τύπωσιν νέων ταινιῶν, καὶ ἀντιγράφοντα ἄλλας· ἐνῷ, λέγω, τὸν ἔβλεπα οὕτως ἐπιπόνως ἐργαζόμενον, καὶ μέσα εἰς τὴν ζέστην, ἐφανταζόμην ὅλον τὸ πλῆθος τῶν μικρῶν αὐτῶν εὐτυχῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν τὰ μαθήματά των, καὶ ἔδωσαν τὰς ἐξετάσεις των, καὶ ἐπῆραν τὸ ἄριστά των, ἀπέρχονται τώρα μακρὰν τῆς καμίνου τῆς πόλεως, μεταβαίνουν εἰς τὰς νήσους, εἰς τὰς ἐξοχάς, εἰς τὰ βουνά, εἰς τὰς παραλίους πολίχνας, εἰς τὰ χωρία, εἰς τὰ λουτρά, ὅπου πᾶσα δρόσος καὶ ἀπόλαυσις καὶ χαρὰ τοὺς ἀναμένει... Καὶ ἐξηκολούθησα ἐπὶ πολὺ νὰ τους βλέπω μὲ τὴν *φαντασίαν* μου ἐκεῖ ὅπου παραθερίζουν, ἄλλους εἰς κέντρα θερινὰ πολυσύχναστα, μετὰ συγγενῶν καὶ μετὰ φίλων,—ἄλλους εἰς γωνίας ἐρημικὰς μὲ ὀλίγην συντροφιὰν ἀλλ' ὄχι διὰ τοῦτο καὶ μὲ ὀλιγωτέραν εὐτυχίαν, — ἄλλους εἰς πευκόφυτα βουνά, παρὰ κρυσταλλίνας πηγάς ἢ μέσα εἰς τὰ καταπράσινα ἀμπέλια,—ἄλλους εἰς δροσερὰς παραλίας μὲ χρυσῆν ἀμμουδιὰν καὶ μὲ βράχους ὡς οἱ τῶν Μικρῶν Ροβινσώνων, ἢ μέσα εἰς δάση παραθαλάσσια, ὅπου ἡ ρητινώδης ἀπόπνοια τῶν δένδρων συνδυάζεται μὲ τὴν αὔραν τῆς θαλάσσης, τὴν πλήρη ἰωδίου... Καὶ ἐξηκολούθησα νὰ τους φαντάζωμαι ἐκεῖ-κάτω, ἀμερίμνους, φαιδρούς, τρέχοντας, σκιρτῶντας, ἐκβάλλοντας γέλωτας χαρᾶς, κολυμβῶντας, παίζοντας, ρεμβάζοντας ὑπὸ τὴν πολύηχον μουσικὴν πελωρίας λεύκης, ἢ ἀναγινώσκοντας τερπνὰ ὑπὸ τὴν σκιὰν βαθυφύλλου πλατάνου, ἢ ψάλλοντας γλυκὰ μέσα εἰς καμμίαν βαρκούλαν, ὑπὸ τὸν ρυθμὸν τῶν κωπῶν. . .

Ἄ, εἶνε ὡραία αὐτὴ ἡ ζωή, εἶνε μεγάλη αὐτὴ ἡ εὐτυχία, εἶνε γλυκεῖα αὐτὴ ἡ παρένθεσις. . . Σᾶς μακαρίζω, ἀγαπητοί μου παραθερίζοντες. Ἂν μάλιστα, μέσα εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἀντοίας ἀπολαύσεις τῆς ἐξοχῆς, εὑρίσκετε καὶ ὀλίγον καιρὸν δι' ἐργασίαν, — καὶ ὑπὸ τοιούτους ὅρους πόσον ἀπολαυστικὴ καὶ καρποφόρος γίνεται καὶ ἡ μελέτη καὶ ἡ ἀνάγνωσις ! — τότε ἡ εὐτυχία σας εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα, καὶ ὁ μακαρισμός μου ἀκόμη ἐντονώτερος.

Ἓν μόνον πρᾶγμα ἤθελα νὰ συλλογίζεσθε κάποτε : ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ὀλιγώτερον εὐτυχεῖς ἀπὸ σᾶς. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, παραδείγματος χάριν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν κάμινον τῆς πόλεως· ἄλλοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ καθημερινὴ ἐργασία δὲν ἐπιτρέπει μακρὰν ἀπομάκρυνσιν· καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι, ἀκριβῶς ἐνῷ δροσίζεσθε καὶ διασκεδάζετε σεῖς, αὐτοὶ καίονται καὶ ἐργάζονται ... διὰ νὰ προσθέσουν μίαν ἀκόμη ἀπόλαυσιν εἰς τὰς τόσας ἰδικάς σας. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ ἡ Διάπλασις, καὶ ὁ ὑποφαινόμενος *φίλος σας*. . .

Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν δὲν ἠθέλησα νὰ διαφθείρω τὸ τέλειον τῆς εὐτυχίας σας. Ἠθέλησα μόνον νὰ σάς το ὑπενθυμίσω, ἀγαπητοί μου παραθερίζοντες, διὰ νὰ σας κάμω νὰ ἐκτιμήσετε ἀκόμη καλλίτερα τὴν εὐτυχίαν σας, νὰ εὐχαριστήσετε τὸν Θεὸν καὶ τοὺς γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι σᾶς τὴν ἐχάρισαν, καὶ νὰγαπήσετε ἀκόμη περισσότερον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι καὶ μὲ τὸ ψύχος τοῦ χειμῶνος, καὶ μὲ τὸν καύσωνα τοῦ θέρους, εὑρίσκονται πάντοτε πιστοὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν θέσιν των, μοχθοῦντες διηνεκῶς διὰ τὸ καλόν σας. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΤΗ ΑΝΤ' ΑΠΑΤΗΣ

Μία ρωμαία Αὐτοκράτειρα εἶχε παραγγείλῃ εἰς ἕνα ἀδαμαντοπώλην κόσμημα ἐκ πολυτίμων λίθων· ἀλλ' ὁ ἀδαμαντοπώλης τῇ ἐπώλησε ψευδεῖς ἀδάμαντας ἀντὶ ἀληθῶν.

Ὅταν ἡ Αὐτοκράτειρα ἀνεκάλυψε τὴν ἀπάτην, ἔγινεν ἔκφρων ἐξ ὀργῆς, ἀπῃτησε δὲ παρὰ τοῦ συζύγου της νὰ ριφθῇ ὁ ἀπατεὼν εἰς τὰ θηρία. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐθεώρησε τὴν τιμωρίαν *ταύτην* πολὺ σκληράν, διότι αὐτὸς δὲν ἐστερεῖτο φιλανθρωπίας· οὐχ' ἧττον ὅμως ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς συζύγου του, καὶ ὁ ἀδαμαντοπώλης κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ἡ Αὐτοκράτειρα δὲν παρέλειψε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον, διὰ νὰπολαύσῃ τὴν Ἐκδίκησίν της. Ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ ἀπογοήτευσίς της, ὅταν, ἀντὶ θηρίου ἐξορμῶντος ἐκ τῶν κλωβῶν ὅπου ἐνέκλειον λέοντας καὶ τίγρεις, εἶδεν ἐξερχόμενον ἓν ἀρνίον ἄκακον, τὸ ὁποῖον ἐπλησίασε τὸν δυστυχῆ κατάδικον μὲ βελάσματα χαρᾶς ! . .

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἔκαμε πικρὰ παράπονα πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος τῇ ἀπεκρίθη :

— Ὁ ἀδαμαντοπώλης σου ὑπέστη τὴν τιμωρίαν, τῆς ὁποίας ἦτο ἄξιος. Σὲ ἠπάτησε, ἀλλ' ἠπατήθη καὶ αὐτός· διότι, ἐνῷ ἐπερίμενε νὰ σπαραχθῇ ὑπὸ λέοντος, ἐθωπεύθη μόνον ὑπὸ ἀρνίου.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

[Ἴδε σελίδα 198].

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 252)

— Ἡ κόρη εἶνε πολὺ ἐπιτηδεία καὶ ἐργατική, εἶπε τότε ἡ κυρία Πολυξένη· παρετήρησα μάλιστα ὅτι ἔχει καλὰς διαθέσεις. . .

— Ἀ, ἔτσι ;.. Πῆτέ μας, γιατί λοιπὸν ἐφύγατε ἀπὸ τὸ χωριό σας ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δούμανη τὴν Μηλιάν.

— Γιατί τὴν ἴδια μέρα ποῦ ἐθάψαμε τὴ μητέρα μας,—εἴχαμε χάσει πειὰ τὸν πατέρα μας,—ἄκουσα μιὰ κακὴ γυναῖκα, ποῦ ἔχει μαγαζὶ 'στὸ χωριό, καὶ ἔναν ἄλλον ἄνθρωπο, μακρυνὸ συγγενῆ τῆς μητέρας μου, νὰ λέγουν πῶς θὰ πάρουν τὸν Γιαννάκη καὶ ἐμένα, καὶ πῶς θὰ μας κτυποῦν γιὰ νὰ τους δουλεύουμε πολύ... Ἤθελαν νὰ μας χωρίσουν καὶ νὰ μας κτυποῦν. . . Αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσα νὰ το ὑποφέρω. Ἤταν νύκτα . . . ἐξύπνησα ἀμέσως τὸν Γιαννάκη . . . . ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐκρυφθήκαμε μέσα εἰς τὸ Βράχο μου. . .

— Εἰς τὸ βράχο σου ; τί θὰ 'πῆ αὐτό ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δούμανη.

— Ἐκεῖ ποῦ εἶνε ἡ σπηλιά μας ! εἶπε τότε ὁ Γιαννάκης, δυσηρεστημένος κάπως ποῦ δὲν τον ἐρωτοῦσαν καὶ αὐτόν, διότι εἶχε μεγάλην ὄρεξιν νὰ ὁμιλήσῃ.

— Βράχος !.. σπηλιά !.. καλὲ αὐτὰ τὰ παιδιὰ μᾶς λέγουν παραμύθια... Δὲν λείπει τώρα, παρὰ τὸ Στοιχειό... Καὶ ἦτο πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ σας αὐτὸς ὁ βράχος, ὥστε νὰ μή σας ἀνακαλύψουν ;

— Ἀπεναντίας, ἦτο πολὺ κοντά, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Ἀλλὰ δὲν ἤξευρε κανένας νὰ ἔμβῃ μέσα.

— Καὶ σεῖς πῶς ἐμβήκατε ;

— Ἀπὸ μιὰ τρύπα, κρυμμένη 'στὸν ἄμμο, εἶπεν ὁ Γιαννάκης ἐπεμβαίνων καὶ πάλιν. Μ' ἔπιανε ἕνας φόβος κάθε φορὰ ποῦ ἐπερνοῦσα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι !

— Αὐτὰ νὰ τα λές 'στὸν κλήδωνα, παιδί μου ! . . Πολυξένη, πάρε αὐτοὺς τοὺς ζητιάνους, βγάλε τους τὰ ξένα φορέματα, δόσε τους ὀλίγον ψωμὶ καὶ ὀλίγον κρέας, καὶ ἄφησέ τους νὰ πᾶνε εἰς τὸ καλό !

Ἡ Μηλιὰ ἐπῆρε τὸν Γιαννάκην ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐχαιρέτισε μ' εὐγένειαν, ἑτοιμαζομένη νὰ ἐξέλθῃ. Τὰ ματάκια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Ἐλυπεῖτο πρὸ πάντων, διότι δὲν την ἐπίστευαν.

— Στάσου μιὰ στιγμή, κορίτσι μου, εἶπεν ἔξαφνα ὁ κ. Δούμανης. Ἔχεις τίποτε λεπτὰ γιὰ τὸ ταξεῖδι ;

— Ὄχι' κύριε, δὲν ἔχω. Εἶχα τέσσαρα φράγκα ἀπὸ τὸν κουμπαρᾶ μου, ἀλλὰ μοῦ ἐτελείωσαν. . .

— Πόσες ἡμέρες ταξειδεύετε ;

— Δεκαπέντε... Στὴν ἀρχὴ ἐπεριπατούσαμε πολλὲς ὧρες τὴ ἡμέρα, ἀλλὰ τώρα πειὰ δὲν μποροῦμε, ὁ ἀδελφός μου προπάντων, ἀπὸ τὴν μεγάλη κούρασι... Ἂν δὲν ἐπερνούσατε νὰ μας πάρετε μὲ τὸ ἁμάξι, θὰ πεθαίναμε καὶ οἱ δυὸ μέσα 'ς ἐκεῖνο τὸ δάσος.

— Ναί . . . στγά ! . . εἶπεν ἡ κυρία Δούμανη, πάντοτε δύσπιστος.

— Φθάνει ! διέκοψε μὲ φωνὴν αὐστηρὰν ὁ κύριος Δούμανης. Κυρία Πολυξένη, σοῦ ἐμπιστεύομαι αὐτὰ τὰ δύο ὀρφανά. Βλέπω εἰς τὸν οὐρανὸν μαῦρα σύννεφα ... θὰ ἔχωμεν θύελλαν χωρὶς ἄλλο. Μὲ τέτοιον καιρὸν δὲν θὰ ἄφινα ἔξω τὴν νύκτα οὔτε τὰ σκυλιά μου· πόσῳ μᾶλλον δύο παιδιὰ ἔρημα, πτωχὰ καὶ ἀσθενῆ... Ἂν εἶπαν ψεύματα, δικός τους λογαριασμός. Ἐγὼ προτιμῶ νὰ βγῶ γελασμένος, παρὰ νὰ φανῶ σκληρός.

— Θὰ κοιμηθοῦν λοιπὸν ἐδῶ ; ἠρώτησεν ἡ οἰκονόμος μὲ μειδίαμα εὐχαριστήσεως.

—Ναί. Καὶ νὰ τα περιποιηθῆς καλά. Ἡ κυρία Πολυξένη ἐπῆρεν ἀμέσως τὰ παιδιὰ καὶ ἀπεχώρησεν. Ὁ κύριος Δούμανης ἐσηκώθη καὶ ἐκάλεσε τὰ σκυλιά του :

— Λώτ ! Σάρρα ! Λουλού ! ἐμπρός ! Πᾶμε λίγο περίπατο . . . ὅσον μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ καιρός !

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν ἐπλησίασεν ἡ νύμφη του :

— Ἀγαπητέ μου Εὐσέβιε, μήπως σὲ δυσηρέστησα ; τὸν ἠρώτησε.

— Ὁ Χριστὸς εἶπεν : "«Ἀφετε τὰ παιδία ἐλθεῖν πρός με»· καὶ σύ ἀδελφή μου, ἤθελες νὰ τα διώξουμε ; Ἄ, ὄχι ! ἐγὼ δὲν θὰ το ἔκαμνα ποτέ !

. . . . Τὸ πρωὶ ἡ Μηλιὰ ἐξύπνησεν ἀργότερα τοῦ συνήθους. Ἀλλὰ καθὼς ἔκαμε νὰ σηκωθῆ, ἔβγαλε μίαν φωνὴν καὶ ἔπεσε πάλιν εἰς τὸ κρεββάτι.

— Τί ἔχεις ; μήπως εἶσαι ἄρρωστη; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῆ καὶ ἐνίπτετο.

— Ἄχ ! πονῶ παντοῦ . . . 'ς ὅλο μου τὸ σῶμα... Πρέπει νὰ ἐκρύωσα τὴν περασμένη νύπτα 'στὸ δάσος... Ἂν μας ἔδιωχναν χθὲς τί θὰ ἐγινόμουν ;... Καὶ τώρα τί θὰ 'πῆ ἡ κυρία Πολυξένη ;... Δὲν θὰ νομίσῃ ὅτι τὸ κάμνω ἐπίτηδες, διὰ νὰ μή μας διώξουν καὶ σήμερα ;

Πραγματικῶς, ἡ κυρία Πολυξένη, ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε τακτικὰ κάθε πρωί, εἰσῆλθε καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν. Ἐκρατοῦσε τὰ παλιὰ φορέματά των πλυμένα καὶ σιδερωμένα.

— Ὁ κύριος διέταξε νὰ δώσουμε 'στὴν κυρὰ Γιάνναινα τὰ φορέματα τῶν παιδιῶν της καὶ νὰ σας κάμωμεν καινούργια. Ἐν τῷ μεταξύ, διὰ δύο τρεῖς ἡμέρες, θὰ φορῆτε τὰ δικά σας. . . Ἀλλά, γιατί, Μηλιά δὲν ἐσηκώθηκες ἀκόμη ;

— Ἔχω ἕναν πόνο, κυρία, ποῦ δὲν μᾶφίνει . . . δὲν θὰ με μαλώσετε, ἀλήθεια ;

Καὶ ἔκαμε πάλιν νὰ σηκωθῆ· ἀλλὰ διαμιᾶς ἔγινε τόσον ὠχρά, ὥστε ἡ κυρία Πολυξένη ἔτρεξε πλησίον της, νομίσασα ὅτι θὰ λειποθυμήσῃ. Τὰ χέρια της ἔκαιαν.

— Θὰ εἶνε ἀπὸ τὴν κούρασι, εἶπεν ἡ οἰκονόμος. Θὰ ἐρωτήσω τὸν κύριον, ποῦ ξεύρει ἀπ' αὐτά, τί πρέπει νὰ σου κάμω... Μὴν κινηθῆς.

Ἡ οἰκονόμος ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της τὰ φορέματα τῆς κυρὰ Γιάνναινας, διὰ νὰ τῆς τα ἐπιστρέψῃ, καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἔψαξε πρῶτα τὴς τσέπες, διὰ νὰ ἰδῇ μήπως εἶχαν ξεχάσῃ τίποτε τὰ παιδιά. Ἔξαφνα ἤκουσε ἕνα μεταλλικὸν κρότον εἰς τὸ πάτωμα, καὶ ἕνα κίτρινον νόμισμα ἐκύλισεν ὡς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ δωματίου, ἐνῷ ἀπὸ τὴν καθαρὰν τσέπην τοῦ πανταλονιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε φορέσῃ ὁ Γιαννάκης, ἔβγαζεν ἕνα μανδῆλι καταλερωμένον. Εἰς μίαν ἄκρην τοῦ μανδηλίου ἠσθάνθη δεμένον κάτι τι σκληρόν. Ἔλυσε τὸν κόμβον καὶ εἶδεν ἕνα χονδρὸ γυαλί. Ὡμοίαζε μὲ κρύσταλλον πεσμένον ἀπὸ κανένα πολυέλαιον τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἤρπαστε θαυμα

σίως ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου.

«Ποῦ νά το ἤβρε αὐτό, τὸ παιδί ;» εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Πολυξένη. Ἔπειτα ἐσήκωσεν ἀπὸ κάτω τὸ κίτρινον νόμισμα. Ἦτο βεβαιότατα χάλκινον. Ἐν τούτοις τὰ σκαλίσματα, ἀπὸ τὴν μίαν ὄψιν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἦσαν τόσον ὡραῖα, ὥστε ἡ κυρία Πολυξένη, ἀποροῦσα ποῦ ἔβλεπε τέτοια πράγματα εἰς τὰ χέρια ἑνὸς μικροῦ ἀλήτου, ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ τα δείξῃ εἰς τὸν κύριον Δούμανην.

Ὁ κύριος Δούμανης ἐξήρχετο πολὺ πρωὶ καὶ ἔκαμνε τὸν περίπατόν του εἰς τὸ δάσος, γύρω-γύρω εἰς τὴν λίμνην, μαζὶ μὲ τοὺς σκύλους του· καὶ ἅμα ἐκουράζετο, ἐκάθητο ἐκεῖ εἰς ἕνα θρανίον, καὶ ἐκάπνιζεν ἥσυχα τὴν πίπαν του.

Ἡ οἰκονόμος ἐπῆγε καὶ τον ηὗρε.

— Τί τρέχει, Πολυξένη ;

— Ἔχω κάτι νὰ σας 'πῶ.

— Τίποτε κακὸ γιὰ τὰ παιδιά ; . .

— Ναί ... ὄχι καὶ τόσῳ καλό... Ἐν πρώτοις ἡ μικρὴ εἶνε ἄρρωστη· ἔχει πόνους καὶ πυρετό.

— Θὰ πάγω νὰ την ἰδῶ.

— Ἔπειτα ... μοῦ φαίνεται ὅτι ἠπατήθημεν, διότι καὶ ἐγὼ τὰ ἐνόμισα καλὰ παιδιά.

— Καὶ τί σε ἔκαμε νἀλλάξῃς γνώμην ;

Ἡ Πολυξένη διηγήθη εἰς τὸν κύριον Δούμανην τὰ διατρέξαντα καὶ του ἐπαρουσίασε πρῶτα τὸ νόμισμα. Ὁ κύριος Δούμανης τὸ ἐξήτασε μὲ προσοχὴν· μὲ τὸν σουγιάν του τὸ ἔξυσεν ὀλίγον εἰς τὴν ἄκρην καὶ ἔπειτα τὸ ἔτριψεν ἐλαφρά.

— Εἶνε χρυσὸ ἢ χάλκινο ; ἠρώτησεν ἡσυχη ἡ κυρία Πολυξένη.

— Εἶνε χρυσὸ ... ἱσπανικό ... ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τριακόσια φράγκα.

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ !.. Τότε λοιπὸν εἶνε κλέπται !.. γιὰ νὰ μή το ἀλλάξουν ὡς τώρα, θὰ 'πῆ ὅτι τὸ ἔκλεψαν καὶ φοβοῦνται μή τους πιάσουν. Καὶ αὐτὸ τὸ κρύσταλλο ;

Τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Δούμανη ἔγινε σοβαρώτατον, ἅμα παρετήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν κρύσταλλον.

— Τί εἶνε, κύριε ;

— Εἶσαι πιστὴ καὶ τιμία γυναῖκα, Πολυξένη. . .

— Τί εἶνε λοιπόν ;

— Διαμάντι !

— Διαμάντι ! ; Εἰς τὰ χέρια τῶν πτωχῶν. . .

— Καὶ τί διαμάντι ! Εἶνε τόσο μεγάλο καὶ τόσῳ καλὰ ἐπεξειργασμένον, ὥστε εἰς τὸ Παρίσι θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ το πωλήσῃ περισσότερο ἀπὸ δέκα χιλιάδας φράγκα !

[Ἕπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Δ. Ζιννεβραίη

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Τώρα ποῦ ἔμαθα, ὅτι ἐδώσατε καλὰς ἐξετάσεις, θὰ σας διηγηθῶ, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσίν μου, καὶ τὸ δεύτερον ταξεῖδι τοῦ φίλου μας Γιούλιβερ, —αὐτὸ πλέον εἰς τὴν χώραν τῶν Γιγάντων.

Ὁ Γιούλιβερ, ἀφ' οὗ ἔμεινε δυὸ τρεῖς μῆνας εἰς τὴν πατρίδα του, τοῦ ἦλθε πάλιν ὄρεξις διὰ ταξείδια, καὶ ἐμβῆκεν εἰς ἕνα πλοῖον ποῦ ἔφευγε διὰ τὰς Ἰνδίας. Εἰς τὸν δρόμον, μεγάλη τρικυμία εὑρῆκε τὸ πλοῖον καὶ το ἔρριψε εἰς ἓν ἄγνωστον νησί. Ὁ Γιούλιβερ ἐβγῆκεν εἰς τὴν ξηράν, καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐπεριπατοῦσεν, εἶδεν ἔξαφνα ἕνα ἄνθρωπον τόσον ὑψηλὸν καὶ χονδρόν, ποῦ τον ἐφοβήθη.

Ἔκαμε νὰ φύγῃ, διὰ νὰ γυρίσῃ γρήγορα εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ἐχώθη μέσα εἰς μίαν μεγάλην δενδροστοιχίαν. . . Καὶ ὅμως τὰ δένδρα, ποῦ ἐσχημάτιζαν τὴν δενδροστοιχίαν αὐτήν, ἦσαν ἁπλούστατα ἡ καλαμιὲς ἑνὸς χωραφιοῦ, σπαρμένου μὲ κριθάρι, τὰ δὲ στάχυα, ἀπ' ἐπάνω, εἶχαν σχεδὸν τὸ ἀνάστημα τοῦ Γιούλιβερ ! Τὸ χωράφι ἦτο περιτριγυρισμένο μ' ἕνα φράκτη, ὑψηλὸ σὰν σπίτι, καὶ τὰ δένδρα-τὰ ἀληθινὰ δένδρα τοῦ νησιοῦ,-εἶχαν τόσον ὕψος, ποῦ ἡ κορυφή των ἐχάνετο εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ μέσα ὁ Γιούλιβερ εἶδε καὶ ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον, ὅμοιον μὲ τὸν πρῶτον που εἶχεν ἀπαντήσῃ, δηλαδὴ ὑψηλὸν σὰν καμπαναρειό. Ἡ φωνή του, ἦτο τόσον δυνατή, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἀκοῦς βροντήν. Εἰς τὸ χέρι του ἐκρατοῦσε ἕνα δρεπάνι, ἓξ φορὲς μεγαλήτερον ἀπὸ τὰ δικά μας δρεπάνια. Καὶ καθὼς ἐπεριπατοῦσεν, ἔκαμνε κάτι βήματα τόσῳ μεγάλα, ποῦ ἕνα μόνον θάρκοῦσε νὰ τον βγάλῃ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ἑνὸς δρόμου ἕως τὴν ἄλλη.

Ὁ Γιούλιβερ, ἀπὸ τὸν φόβον του, ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ μίαν καλαμιάν. Ἔξαφνα ἀκούει κάτι κρότους τρομακτικούς : Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦτον θεριστής, ἔκοπτε μὲ τὸ δρεπάνι του τὰ πελώρια ἐκεῖνα στάχυα.

Ὁ Γιούλιβερ ἔβγαλε μίαν φωνὴν δυνατὴν καὶ το ἔβαλε 'στὰ πόδια. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ τον πάρῃ τὸ δρεπάνι καὶ νὰ τον κόψῃ σὲ δυό.

Ἀμέσως ὁ Γίγας ἐστάθη, ἐκύτταξε γύρω-γύρω μὲ προσοχὴν καὶ τέλος ἀνεκάλυψεν ἐκεῖ κάτω τὸν Γιούλιβερ, ποῦ ἔτρεχε.

Ἅπλωσε τὸ χέρι του σιγὰ-σιγά, ὅπως κάμνει κανεὶς ὅταν θέλῃ νὰ πιάσῃ κανένα ἑρπετὸν ἐπικίνδυνον, χωρὶς νὰ δαγκαθῆ, ἐσήκωσε τὸν Γιούλιβερ εἴκοσι μέτρα ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ τον παρετήρησε μὲ περιέργειαν.

Τί συνέβη κατόπι, θὰ σας το εἰπῶ μεθαύριον.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ)

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 250.]

Σκηνὴ Τετάρτη.

Αἱ ΑΝΩ, πλὴν τῆς ΜΑΡΙΓΩΣ.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ἔ, πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ Νεράϊδα ;

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. —Μά, ξεύρω κ' ἐγώ. . .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ἐγώ σού το λέγω καθαρά· δὲν ξανατατῶ ἐδῶ - μέσα. Ἂν θέλης νὰ τὴν ἔχῃς ἐσὺ φίλην, χάρισμά σου ! . . Εἶδες τρόπος ; εἶδες ἀμάθεια ; εἶδες ἀστεῖα ; . . .

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. —Ὄχι, καϊμένη, νομίζω ὅτι τὴν ἀδικεῖς. Εἶνε πραγματικῶς πολὺ ἁπλοῖκὴ καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ὅπως μᾶς τὴν παρέστησαν. . . . Φαίνεται ὅμως εἰλικρινὴς καὶ ἀνοικτὸκαρδη.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ.—Ναί· ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶνε τὰ μόνα προτερήματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχῃ μία κυρία τοῦ κόσμου (Γελᾷ.) Ὅσῳ συλλογίζομαι ὅτι ἡ κυρία Χρυσίδου φημίζεται ὡς . . . .

Σκηνὴ Πέμπτη.

ΦΩΦΗ καὶ αἱ ΑΝΩ.

ΦΩΦΗ, εἰσερχομένη. —Ὅλα ἀνοικτὰ καὶ πουθενὰ ψυχή ! (Βλέπουσα τὰς δύο κυρίας.) Ὦ, κυρίαι μου . . . (Χαιρετᾷ, ὑποκλινομένη μὲ πολλὴν χάριν.) Ἡ θεία μου βέβαια εἶνε ἐδῶ ;

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Ἡ κυρία Χρυσίδου ; Μάλιστα, δεσποινίς. Τώρα πρὸ ὀλίγου ἦτο μαζί μας.

ΦΩΦΗ. — Ἄ, χαίρω . . . εὐχαριστῶ πολύ. (Κάθηται.) Ἐφοβήθηκα μήπως συμβαίνει τίποτε, ποῦ δὲν εἶδα τὴ Μαριγὼ νὰ με προϋπαντήσῃ.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ.— Τὴ Μαριγώ ; . . .

ΦΩΦΗ : — Ναί· τὴν ὑπηρέτρια τῆς θείας μου. . . . Ποῦ νὰ εἶνε ἄρα γε ;

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ἡ κυρία θεία σας μᾶς εἶπε πρὸ ὀλίγου, ὅτι τὴν ἐδιωξε . . .

ΦΩΦΗ. — Μπᾶ ! . . . Ποιὸς ξέρει τί τρέλα θὰ ἔκαμε πάλι. . . Τώρα ἐξηγῶ τί συμβαίνει . . . Ἡ θεία μου δὲν με περιμένει διόλου. Κατὰ τὴν συνήθειάν μου, ἦλθα ἔξαφνα. Θέλω, βλέπετε, νὰ της προξενῶ ἐκπλήξεις. . . .

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Πολὺ εὐχαρίστους βέβαια, δεσποινίς.

ΦΩΦΗ, μειδιῶσα καὶ μετριόφρων.—Ἄ, κυρία μου, μὲ κολακεύετε ! . .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. πρὸς τὴν κυρίαν Ἀδαμαντίδου. — Τί χαριτωμένη κόρη ! Δέν σου φαίνεται ὅτι ὀλίγον ὁμοιάζει τῆς θείας της ; (πρὸς τὴν Φώφην.) Καὶ σκεπεύετε νὰ μείνετε ἐδῶ πολὺν καιρόν, δεσποινίς ;

ΦΩΦΗ. — Μά . . . δυὸ-τρεῖς ἑβομάδες . . . (γελῶσα). Φθάνει νὰ μή με διώξῃ ἡ θεία μου.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ.—Δέν το πιστεύω... Ἐλπίζω μάλιστα, ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλεπώμεθα συχνά, διότι ἡ κυρία Ἀδαμαντίδου καὶ ἐγὼ θὰ μείνωμεν εἰς τὴν Κηφισσιὰν ὅλον τὸ καλοκαῖρι.

ΦΩΦΗ. — Θὰ εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχής, κυρίαι μου. Ἀλλὰ ... μὲ συγχωρεῖτε ἂν σφάλλω ... (πρὸς τὴν κυρίαν Καλινᾶ) δὲν εἴσθε, νομίζω, ἡ κυρία Καλινᾶ ;

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Μάλιστα, δεσποινίς,

ΦΩΦΗ.—Σᾶς ἔβλεπα συχνὰ εἰς τὴν Κέρκυραν, τὸν περασμένον χειμῶνα, ἂν καὶ δὲν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σας γνωρίσω ἐκ τοῦ πλησίον... Ἄ, πόσον θαυμάζω τὰ ἔργα τοῦ συζύγου σας, κυρία μου ! Συμμερίζομαι ὅλον τὸν θαυμασμὸν τῆς θείας μου. . .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. ἐκπληκτος.—Τῆς κυρίας Χρυσίδου ; ! Ἀλλ' ἡ θεία σας οὔτε τὸ ὄνομά του δὲν ἐγνώριζε... Ἡ κυρία Ἀδαμαντίδου ἀπ' ἐδῶ, τὴν ἠρώτησεν ἂν ἐκείνη ἡ τοποθεσία (δεικνύει τὴν εἰκόνα) εἶνε τοῦ συζύγου μου, καὶ ἡ θεία σας ἀπήντησε ὅτι εἶνε ... τοῦ συζύγου της.

ΦΩΦΗ.—Τί λέτε !.. Αὐτὸ εἶνε ἐντελῶς ἀνεξήγητον !

Σκηνὴ Ἕκτη.

Αἱ ἄνω καὶ ἡ ΜΑΡΙΓΩ, εἰσερχομένη μὲ δίσκον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν ἐν ἀφθονίᾳ καρποὶ καὶ τρία ποτήρια οἴνου.

ΜΑΡΙΓΩ. — Μὲ συμπαθᾶτε, κυρίες μου, ποῦ ἄργησα ἔτσι, γιατί . . . . (Βλέπουσα τὴν Φώφην). Ἄ ! ἡ κυρία Φώφη !.. Πάει, ἔσβυσα !

ΦΩΦΗ.—Μπᾶ ! νὰ καὶ ἡ Μαριγώ !.. (βλέπουσα ἔκπληκτος τὰς κυρίας). Δὲν ἔφυγες λοιπὸν ἀκόμη ;.. Καὶ τί τουαλέτα εἶνε αὐτή ; Γιὰ τὸ χορὸ εἶσαι ; . . Ποῦ εἶνε ἡ θεία μου ;

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Ἡ Μαριγώ ! ; Τί εἶπε ;

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Τώρα τὰ ἔχασα ἐντελῶς !

ΜΑΡΙΓΩ, ἀφίνουσα τὸν δίσκον καὶ γονυπετοῦσα πρὸ τῆς Φώφης. — Φώφη μου ! . . . Κυρίες μου ! . . σᾶς παρακαλῶ . . . γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ ... μὴν πῆτε τίποτε 'ς τὴν κυρία μου, γιατί ἐχάθηκα !.. Θὰ σᾶς τα 'πῶ ὅλα. Ναί, εἶμαι ἡ Μαριγώ, ἡ καμαριέρα... Ἡ κυρία μου ἔφυγε γιὰ λίγες ἡμέρες 'στὴν Ἀθήνα...

ΦΩΦΗ.— Ἡ θεία μου ἔφυγε ;.. Δυσάρεστον αὐτό. . . Μολοντοῦτο δὲν ἐξηγῶ πῶς. . .

ΜΑΡΙΓΩ. — Ἐγὼ θὰ σάς τα ἐξηγήσω. Αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο φόρεμα τὰ φταίει ὅλα ! Μοῦ ἦλθε νὰ το βάλω, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ εἶμαι σὰν . . . κυρία. Ἔται, γιὰ νὰ ἰδῶ, κυρίες μου, μονάχα γιὰ δοκιμή, σᾶς ὁρκίζομαι ! Σὲ λίγη ὥρα θὰ το ἔβγαζα καὶ θὰ το ἐφύλαγα.. (κλαίει.) Ἀλλὰ νὰ σου ἡ κυρίες μπροστά μου ! «Εἶσθε ἡ κυρία Χρυσίδου ;» μοῦ λέγουν. Τί νὰ 'πῶ ; «Μάλιστα, λέγω, εἶμαι ἡ κυρία ...» Ἄχ, πῶς μετανοῶ γιὰ τὴν τρέλα μου ! . . Ἂν τὸ μάθῃ ἡ κυρία, πάει, θὰ με διώξῃ ! (Κλαίει.)

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ.—Τί παράξενα πράγματα ! . .

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ.— Τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι ! . . Ἄρχισα νὰ την λυποῦμαι ! . . Τέλος πάντων δὲν ἔκαμε κὰ κανένα φοβερὸ κακό ! Εἶμαι μάλιστα βεβαία, ὅτι δὲν θὰ το ξανακάμῃ, ἀφ' οὗ μετανοῇ τόσον. . .

ΦΩΦΗ.—Κ' ἐγώ. . . Ἔλα, Μαριγώ, σήκω ἐπάνω καὶ παῦσε τὰ κλάμματα. Σὲ συγχωρῶ.

ΜΑΡΙΓΩ, ἐγειρομένη περιχαρής.—Ἀλήθεια ; Καὶ ἡ κυρίες τὸ ἴδιο ; Καὶ ἡ κυρίες δὲν θὰ ποῦν τίποτε ;

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ.—Ναί, ναί, (γελῶσα) καὶ ἡ κυρίες, ποὺ της ἐκορόϊδευες τόσην ὥρα !

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ.— Μή σε μάλεις καὶ δὲν θὰ ποῦμε τίποτε, διότι δὲν θέλομεν νὰ σε βλάψωμεν, κόρη μου. Φθάνει μόνον. . .

ΦΩΦΗ.—Ναί, φθάνει μόνον νὰ μάθῃς ὅτι τὸ «ρ ά σ α δ ὲ ν κ ά ν ε ι τὸν π α π ᾶ !» Καλὰ εἶνε καὶ τὰ μεταξωτὰ φορέματα, ἀλλὰ δ' ἐκείνους ποῦ ἠξεύρουν καὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ τα φορῶν ! Εἶσαι καλὴ κόρη καὶ καλὴ ὑπηρέτρια. Μόνον αὐτὸ τὸ μάθημα σοῦ ἔλειπε.

ΜΑΡΙΓΩ. —Ἄ, κυρία Φώφη !.. εἶσθε ἄγγελος !.. Πηγαίνω νὰ βγάλω τὸ φόρεμα τῆς κυρίας καὶ νὰ φορέσω τὴν ποδιά μου. . . Τὸ εἶδα κ' ἐγὼ πῶς εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ παίξῃ κανένας πρόσωπο κυρίας. . .

ΦΩΦΗ.—Ὅταν δὲν ἔχῃ, παρὰ μόνον τὸ φόρεμα τῆς Κυρίας !

(Πίπτει ἡ αὐλαία.)

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τῆς Henriette Bezançon).

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΝ ΜΑΣ

Κατὰ τὸν τελευταῖον γελοιογραφικὸν Διαγωνισμὸν τῆς παρισινῆς «Ἐφημερίδος» τοῦ ὁποίου θέμα ἦτο «Πῶς θὰ ἐγίνετο ὁ κατακλυσμός, ἂν ἐγίνετο εἰς τὰς ἡμέρας μας» κριταὶ δὲ οἱ ἐξοχώτεροι τῶν γάλλων γελοιογράφων, ἔλαβε βραβεῖον καὶ ὁ νεαρὸς ἕλλην καλλιτέχνης κ. Δ. Ε. Γαλάνης.

Σημειωτέον, ὅτι εἰς τὸν Διεθνῆ τοῦτον Διαγωνισμὸν ἐστάλησαν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον χιλιάδες σχεδίων, ἐκ τῶν ὁποίων εἴκοσι μόνον ἐβραβεύθησαν, διακόσια δὲ ἄλλα κατόπιν ἔλαβον διπλώματα τιμῆς. Τὸ βραβεῖον ἀχείδιον τοῦ κ. Γαλάνη ἦλθε δέκατον πέμπτον κατὰ σειράν, τὸ ὁποῖον εἶνε μεγάλη ἐπιτυχία.

Οἱ φίλοι μας, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσουν τὸ σπάνιον τάλαντον τοῦ συνεργάτου μας καλλιτέχνου ἐκ τῶν ὡραιοτάτων συνθέσεων, διὰ τῶν ὁποίων κοσμεῖ τοὺς Μῆνας τοῦ κ. Ἰωαννίδου, καὶ ἐκ τῶν κομψῶν γελοιογραφιῶν τῆς Ε' Κυριακῆς, θὰ κούσουν βεβαίως τὴν εἴδησιν τῆς ἐπιτυχίας του εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ παγκοσμίου φύλλου, μεθ' ὅσης χαρᾶς ἤκουσεν αὐτὴν καὶ ἡ Διάπλασις.

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Πρόχειρος)

Ἀπὸ τῆς 23 μέχρι τῆς 6 Αὐγούστου,—ἡμέρας καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ πιεστήριον.—ἐψηφίσαν προσέτι ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξασέλιδον κατὰ ἑξαφύλλου (ἐν ὅλῳ σελίδες 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρῶον τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν:

[*Συνέχεια ἐκ σελίδος 254*]

69. Βίκτωρ Κοκκινάκης, Ὀδησσοῦ.
70. Ἀλεξάνδρα Σωτηρίου Δούρου, Ἀθηνῶν.
71. Πολύμνια Α. Λαζαρίδου, Κωνσταντινουπόλ.
72. Ἄννα Δημ. Περδικίδου, Σμύρνης.
73. Θεόδωρος Γ. Ἀλεξάνδρου, Τυρνάβου,
74. Κωνσταντῖνος Σευλ. Ἀναστασιάδης, Σμύρνης.
75. Πολίνα Δ. Δημητριάδου, Ἀθηνῶν.
76. Εἰρήνη Θ. Παπαλεξοπούλου, Ἀθηνῶν.
77. Ἑλένη Κ. Κοκκίνου, Ναυπλίου.
78. Νικόλαος Θ. Ἰατρόπουλος, Ἀνδριτσαίνης.
79. Εὐρώσυνη Τζάλλα, Κωνσταντινουπόλεως.
80. Ἀλέξανδρος Ἀμβρ. Κάππαρης, Σύρου.
81. Στέλλα Μ. Ἐμμανουήλ, Αἰγίνης.
82. Γεώργιος Μ. Ἐμμανουήλ, Αἰγίνης.
83. Νικόλαος Βαβάκης, Κωνσταντινουπόλεως.
84. Νικόλαος Ἀθαν. Αἰβας, Ἀθηνῶν.
85. Ἀσπασία Γεωρ. Μάτσα, Ἀθηνῶν.
86. Ἰουλία Ρουσσέν, Ἀθηνῶν.
87. Ἀνδρέας Γερασ. Καμήλος, Ἀργοστολίου
88. Παῦλος Ἰωαν. Γεωργίου, Κερκύρας.
89. Νικόλαος Παναγ. Πράτσικας, Πατρῶν.
90. Νικόλαος Ι. Ἰατρός, Ναυπλίου.
91. Παναγιώτης Λεων. Οἰκονομίδης, Πειραιῶς.
92. Γεώργιος Βασ. Κώττας, Ἀθηνῶν.
93. Σοφοκλῆς Α. Κόλλας, Πατρῶν.
94. Ναπολέων Λεων. Λαπαθιώτης, Ἀθηνῶν.
95. Αἰκατερίνη Στ. Λαζαροπούλου, Ἀθηνῶν.
96. Κωνστ. Π. Γιαννηκαπάνης, Τραπεζοῦντος.
97. Λουκᾶς Π. Στεφανίτσης, Σουλινᾶ.
98. Δημοσθένης Φ. Λεοντίδης, Βάρνης.

[*Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον οἱ μετὰ τὴν 6 Αὐγούστου ἐγγραφησόμενοι*]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Ποιητὸν Πνεῦμα* ταξειδεύει πρωτην φορὰν μὲ τὸν ὑπόγειον Σιδηρόδρομον. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα μένει σιωπηλός· ὅταν ὅμως ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν σύραγγα, στρέφεται καὶ λέγει πρὸς τὴν μητέρα του :

— Εἶδες, μαμμά, τί ταχύτητα ποῦ ἔχει ὁ ἠλεκτρόδρομος ; Κοτζὰ νύκτα τὴν ἐπέρασε γιὰ μιὰ στιγμή !

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΧΩ σήμερον νὰ σας ἀνακοινώσω κάτι τι πολὺ εὐχάριστον : μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλεν ἄγνωστος μέχρι τοῦδε συνδρομήτρια, μία Ἀγγλίς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ψηφοφορίας καὶ τοῦ Πανηγυρικοῦ Δευκώματος τῆς Εἰκοσαετηρίδος. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μοὶ εἶνε τόσῳ μᾶλλον πολύτιμος καὶ τιμητική, καθ' ὅσον προέρχεται παρὰ ξένης, ὄχι δηλαδὴ παρ' Ἕλληνίδος, τῆς ὁποίας ἡ προθυμία καὶ ὁ ἔπαινος πρὸς τὴν ἑλληνικὴν « Διάπλασιν » ὅσον εἰλικρινὴς καὶ ἂν ὑποτεθῇ, θὰ ἠδύνατο ὅμως νὰ ὑπενθυμίσῃ καὶ τὴν παρομίαν « ὅποιος δὲν ἐπαινέσῃ τὸ σπίτι του, πέφτει καὶ τον πλακόνει. » Ἡ Ἀγγλὶς φίλη μου, καθὼς βλέπετε, ἐπαινεῖ· *ξένον σπίτι*, ξένον δι' αὐτὴν περιοδικόν· καὶ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴκῃ ὅτι θὰ το ἔκαμνεν, ἂν πράγματι δὲν το ἠσθάνετο εἰλικρινῶς. Ἐπαινος δὲ προερχόμενος ἐξ Ἀγγλίας, δηλαδὴ ἐκ τῆς χώρας, ὅπου, καθὼς σας εἶπα καὶ ἄλλοτε, *ὑπάρχουν τὰ καλλίτερα παιδικὰ περιοδικὰ* τοῦ κόσμου, καὶ φέρων τὴν ὑπογραφὴν Ἀγγλίδος, ἀνατραφείσης δι' αὐτῶν, δύνασθε νὰ κρίνετε πόσον εἶνε κολακευτικὸς καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἰδοὺ ἐν μεταφράσει ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολή :

Glendale
King's Road
Cheltenham (*Ἀγγλίας*)
τῇ 8 Αὐγούστου (ν. ε.) 1898

Κύριε.

Σᾶς ἐσωκλείω ἐκιταγὴν ἐκ φράγκων χρυσῶν 16, ὡς συνδρομήν μου εἰς τὴν «Διάπλασιν» τοῦ προσεχοῦς ἔτους, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑμετέρας Προκηρύξεως. Δὲν γνωρίζετε τὸνομά μου, διότι ἐνεγράφην συνδρομήτρια τὸ ἔτος τοῦτο ὄχι ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις κ. Γ. Κασδόνη· καὶ τὸ τοῦτο σᾶς γράφω. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, Κύριε, παρεκαλέσατε ὅλους τοὺς συνδρομητάς σας νὰ σας γράψουν τὴν γνώμην των περὶ τοῦ περιοδικοῦ σας. Ἐπεσελοῦμαι δὲν τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι κρίνω τὴν «Διάπλασιν» ὡς *τὸ κάλλιστον παιδικὸν περιοδικὸν ἐξ ὅσων εἶδα ποτέ.*

Δέξασθε, κύριε Ἐκδότα, τὰς προσρήσεις μου καὶ τὰς εὐχάς μου ὑπὲρ ἐπιτυχίας τοῦ νέου σας ἐγχειρήματος

(Mrs) Agnes Mauro

Η ΜΑΡΓΑΡΩ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Ὅσοι δὲν κατωρθώσατε ἀκόμη νὰ την εὕρετε, θὰ το κάμετε σήμερον ἀσφαλῶς καὶ χωρὶς κόπον. Κυττάξετε τὴν Ἰφιγένειαν, τὸ κορίτσι τὸ ὁποῖον στέκεται ὄρθιον. Τὸ δεξὶ της μανίκι ἀποτελεῖ τὸν σκοῦφον τῆς Μαργαρώς· ἡ δὲ μέση της διαγράφει κὴν κατατομὴν τοῦ προσώπου της. Τὸ βραχίολι τῆς Ἰφιγενείας εἶνε τὸ γυαλὶ τῆς λάμπας, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ἡ ὑπηρέτρια, καὶ ἓν κομμάτι τρίγωνον, τὸ ὁποῖον ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν ποδιὰν τῆς Ἰφιγενείας, ἀποτελεῖ τὸν *γλόμπον* τῆς λάμπας, ἐνῷ τὸ χέρι τῆς πολυθρόνας σχηματίζει τὸ δοχεῖόν της. Ἀμέσως ἔρχεται τὸ χέρι τῆς Μαργαρώς, μὲ τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὴν λάμπαν. Τὰ ἄλλα εἶνε εὔκολα. Τὸ κεφάλι τοῦ Πλάτωνος εὑρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα τῆς Μαργαρώς. Ἡ κάτω γραμμὴ τῆς ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνος, ἡ πέννα καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Πλάτωνος, σχηματίζουν τὸ ἀριστερὸν χέρι τῆς Μαργαρώς. Καὶ ἂν στρέψετε τὴν εἰκόνα, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις, θὰ ἰδῆτε ἄλλην τὴν Μαργαρὼ (ἡ μᾶλλον ἔως τὰ γόνατα, διότι δὲν φαίνεται ἄλλη) κομψούλαν καὶ συνεσταλμένην ὑπηρέτριαν, κλίνουσαν ἐλαφρῶς τὸ σῶμα, ὡς νὰ ἤθελε νὰποθέσῃ κάπου τὴν λάμπαν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ λάμπα εἶνε ἀναμμένη, ὑποθέτω ὅτι ἐφωτίσθητε ἀρκετά.

Πραγματικῶς. Ἰτέα, ἀγαπᾷς τὰ ἔργα περισσότερον ἀπὸ τὰ λόγια. Καὶ ἀπόδειξις ὅτι, ἐνῷ δὲν μου εἶχες γράψῃ τίποτε ὑπὲρ τῆς προτάσεως τοῦ *Μ. Τομπανιστοῦ*, ἔσπευσες ἐκ τῶν πρώτων, ἅμα ἔλαβες τὸ Ψηφοδέλτιον, νὰ το ἐπιστρέψῃς. Ἀλλὰ καὶ τὰ λόγια, ὅταν εἶνε σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα, δὲν εἶνε πάντοτε περιττά. . .

Εἶνε φυσικόν. *Ἱππέισα τῆς Ἐλεεινῆς Μορφῆς*, νὰ ἐπιθυμῇ κανεὶς τὸ καλοκαῖρι ὅταν εἶνε χειμών, καὶ τὸν χειμῶνα ὅταν εἶνε καλοκαῖρι. Τὸ Σχολεῖον ὅταν ἔχῃ διακοπὰς καὶ τὰς διακοπὰς ὅταν ἔχῃ Σχολεῖον. Νομίζω ὅμως ὅτι ἀληθῶς εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ μένῃ εὐχαριστημένος μὲ τὸ παρόν, μολονότι ἀποβλέπει εἰς καλλίτερον μέλλον. «Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίω».

Ἐπεθύμουν, *Νοσταλγὲ Ἕλλην*, νὰ εἶχα τόπον νὰ δημοσιεύσω ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολήν σου, διὰ νὰ ἰδοῦν ὅλοι τί θὰ 'πῇ ἀγάπη. Ἡ προθυμία σου καὶ ἡ σπουδή σου μὲ κατεγοήτευσαν. Ἀδιάφορον ἂν δὲν ἐγράφης εἰς τὴν Στήλην τῆς Τιμῆς μεταξὺ τῶν πρώτων. Εἶπα ὅτι λαμβάνω ὑπ' ὄψει τὰς ἀποστάσεις καὶ ἔλουσ ἐκείνους, τῶν ὁποῖων ἔλαβα τὴν Ψῆφον μὲ πρῶτον Ταχυδρομεῖον, ὅτε θὰ δημοσιεύσω ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν καθυστερούντων.

Τὰ φύλλα σου, *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας*, στέλλονται τακτικώτατα μὲ τὴν συνήθη διεύθυνσιν. Τί ἄλλο εἰμπορῶ νὰ κάμω ;

Σ' εὐχαριστῶ πολύ-πολύ, *Συμεὼν Θαλασσινέ*, διὰ τὴν περιοδείαν, τὴν ὁποίαν ἀπεφάσισες νὰ κάμῃς ἀνὰ τὴν νῆσόν σας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μου ἐγγράψῃς συνδρομητάς. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι ὁ ζῆλός σου εἶνε μοναδικὸς καὶ πρωτάκουστος. Ἔστειλα τὰ ζητηθέντα Δελτία.

Αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἔχω καὶ ἐγώ, *Ἐθνικὲ Ἀγμνε*· εἶνε ζήτημα ἐθνικῆς σιλοτιμίας ἡ ψήφισις τῆς αὐξήσεως. Καὶ ἀφ' οὗ τὴν ψηφίζουν καὶ ξένοι ἀκόμη, καθὼς βλέπεις ἀνωτέρω, εἶνε δυνατὸν νὰ μή τὴν ψηφίσουν οἱ Ἕλληνόπαιδες ;

Μαθήτρια Καλλιτέχνις, πολύ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιταλή σου, ἡ τόσον ἐκτενὴς καὶ ἐνδιαφέρουσα. Καὶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι τὰ μυθιστορήματα τὰ ὁποῖα δημοσιεύω μὲ συνέχειαν, καλλίτερα εἶνε νἀναγινώσκωνται καθ' ἑβδομάδα τμηματικῶς. Τότε μάλιστα ἀγαπᾷ κανεὶς περισσότερον τὸ φύλλον καὶ το περιμένει ἀνυπομόνως διὰ νὰ ἴδῃ τί ἀπέγειναν οἱ ἀγαπηταί του ἥρωες.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Κελαδίστραν* (Α. Β.) καὶ *Μικρὸν Πεζοπόρον* (Π. Σ.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: Ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Τρεχαγυρευόπουλον*—ὁ *Ὀρφεὺς* ἀσπάζεται τὸ *Τρυγονάκι* καὶ τα ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν Τῆνον—ἡ *Ἰτέα* ἀσπάζεται τὴν *Σαμιακὴν Σημαίαν* καὶ τὴν *Ἀγκυραν τῆς Φιλίας*, τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷ ἂν θὰ κάμῃ τὸ ταξεῖδι ἐκεῖνο μέχρι Μιτυλήνης—ὁ *Κινέζος Λῆ* ἀσπάζεται τὸν *Δημ. Δρίβαν*, τὸν ὁποῖον καὶ θὰ μιμηθῇ, ὅσον ἀφορᾷ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις—ὁ *Τέτιξ τῆς Ἀχαΐας* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Πατρινοῦ Σπουργίτου*—ἡ *Λύρα τοῦ Ὀρφέως* ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ τἀρχικὰ τοῦ *Σελεύκου τοῦ Κεραυνοῦ*—ὁ *Δέκιος Μῦς* ἀσπάζεται τὸν *Ἱππότην Μαντζουράναν*—τὸ *Κάτσε-Βρέστο*, ἐνώνει τὰς εὐχαριστίας του μὲ τὰς τοῦ φίλου του *Ἀγκαθιοῦ* πρὸς τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, διὰ τὴν λαμπρὰν ὑποδοχὴν πού τους ἔκαμε—ὁ *Ὑποψήφιος Ἐδελπις* πληροφορεῖ τὸ *Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ* ὅτι τἀρχικά του εἶνε Κ. Μ. Μ. καὶ ὅτι κατοικεῖ ἐν Βώλῳ, ἀσπάζεται δὲ τὸν *Τραγικὸν Αἰσχύλον*—ἡ *Πάντοτε Φαιδρὰ* συνιστᾷ εἰς τὸν *Σοφὸν Πιττακὸν* νὰ μὴ σκύπτῃ ὅταν περιπατῇ, διότι δὲν ἐγήρασεν ἀκόμη—τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Ἀλέξανδρος Μανιᾶς* καὶ ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον—ἡ *Χλωρὶς τῆς Χάλκης* ἀσπάζεται τὴν *Ζαππίδα*.

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Χρυσόμαλλος Λέων* μὲ τὸ *Τρυγονάκι*, *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* καὶ *Φωτοβόλον Ἄστρον*—ὁ *Νέος Ἡρακλῆς* μὲ τὸ *Τίρι-Λίρι*, *Ὑποβρύχιον Ἀμυναν*, *Συριανὸν Ἱππότην*, *Ἄρην Τοξευτὴν* καὶ *Ζαππίδα*—τὸ *Ὀνειροπόλον Καταφύγιον* μὲ τὴν *Κόρην τῆς Ὠραίας Λέσβου*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Ἱππότην Γουλιέλμον*, *Ἱππότην τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Ἱππότην τῶν Ἀνέμων*—ὁ *Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους* μὲ τὴν *Θέλπουσαν*, *Ἀνθισμένον Μετεξέν*, *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς*, *Γαλανὴν τοῦ Αἰγίου* καὶ *Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ*—ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐρυδιάδης* μὲ τὸν *Πίφ-Πάφ*, *Συριανὴν Ἀμαζόνα*, *Τρεχαγυρευόπουλον*, *Αἰκατερίνην Κοτζάλη Γρίβα* καὶ *Ἀλέξ. Π. Καββαδίαν*—ὁ *Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸν *Ἱππότην τῶν Ἀνέμων*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἰάναν*, *Αὔραν τοῦ Εὐξείνου* καὶ *Μυστικὴν Φωνήν*—ἡ *Κελαδίστρα* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Μήν-τα-ρωτᾷς* καὶ *Μικρὸν Πιανίστα*—ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* μὲ τὴν *Παπαρούναν τῆς Πεντέλης*, *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Ἄγρυπνον Φάρον*—ὁ *Νέρων Μπουφίδης* μὲ τὴν *Ποτούλαν Ἰ. Κυριακοπούλου*, *Ἀριστείδην Ραγκαβῆν* καὶ *Κλεισθένην Φιλάρετον*—ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Ζεβὰν* καὶ *Τρυγονάκι*—ἡ *Κρυσταλλώδης Ἠπειρὴ* μὲ τὸ *Ἀγριολούλουδο τῆς Σύρου*, *Ἀνατέλλουσαν Σελήνην* καὶ *Ἐνδοξον Σαλαμῖνα*—ὁ *Στρατηγὸς Ἀντίβας* μὲ τὸ *Χρυσόψαρο*, *Νέρωνα Μπουφίδην* καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστὴν*—ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὸν *Νέον Ἡρακλέα*, *Μικρὸν Κατεργάρην*, *Χρυσόψαρο*, *Ἀεροναύτην τῶν Βοσγίων* καὶ *Ἐνετικὴν Γονδόλαν*—ἡ *Κάρμεν Σύλβα* μὲ τὴν *Λῆ-Λουγκ-Τσάγκ*—ὁ *Ζεβὰν* μὲ τὴν *Λευκὴν Χίονα*, *Ταπεινὸν Ἴον*, *Τρεχαγυρευόπουλον*, *Αὔραν τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Καρυάτιδα*—ἡ *Μαθήτρια Καλλιτέχνις* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Τάνταλον* (βεβαίως καὶ ὁ ἀδελφός σου καὶ ἡ ἀδελφή σου δύνανται νὰ λάβουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου.) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην* (καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ ἂν κατορθωθῇ διὰ τῆς ψηφοφορίας ἡ αὔξησις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.) *Π. Καρόδον* (δὲν γνωρίζω, διότι κανεὶς δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἄρνησίν του.) *Γενναῖον Λέσβιον* (καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς σου ἀπήντησα καὶ τὰ Μ. Μυστικά σοῦ ἔστειλα.) *Ἥμερον Περιστερὰν* (ἔλαβα.) *Κωνσταντῖνον Μαχαιρᾶν* (φίλησέ μου καὶ τὸν ἀδελφόν σου· σᾶς εὐχαριστῶ καὶ τοὺς δύο διὰ τὰς ἐνεργείας.) *Ἀρχάγγελον Γαβριὴλ* (ἔστειλα.) *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (καλὴ ἡ ἰδέα σου καὶ θὰ την ἐφαρμόσω.) *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας* (τἀποτελέσματα τῆς Καλλιγραφίας θὰ δημοσιευθοῦν λίαν προσεχῶς.) *Λύραν τοῦ Ὀρφέως* (ἔστειλα· ὁ ἐνθουσιασμός σου εὐγενέστατος.) *Δέκιον Μῦν* (παραφυλάττει νὰ κτυπήσῃ τὴν ἀλεκοῦν· δὲν το ἐννόησες ἀπὸ τὸ παρακάτω;) *Ἄλβαρον*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ ὡραῖα δῶρα τοῦ νουνοῦ σου· νὰ σου ζήσῃ ἡ μαμμά σου, εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ὁποίας ἀπήγγειλες τὸ ὡραῖον ποίημα.) *Θέλπουσαν* (τί εὐτυχισμένη ζωή! τὰ λέγει σήμερα καὶ ὁ κ. Φαίδων) *Κρυσταλλώδη Ἠπειρὴν*, *Ἀειθαλὲς Ῥόδον*, *Στρατηγὸν Ἀντίβαν* (ἔστειλα· ἔχεις ἀκόμη καιρόν.) *Πάντοτε Φαιδρὰν* (ἡ ὁποῖα τόσον λαμπρὰ περνᾷ τὸ καλοκαίρι της, ὥστε αἱ ἡμέραι του τῆς φαίνονται μικρότεραι καὶ ἀπὸ τὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος.) *Νέον Ἡρακλέα*, *Ταναγραίαν Κόρην* (ἔστειλα.) *Κάρμεν Σύλβα* (ἀλήθεια· καλλίτερα ζέστη παρὰ ἄνεμος μὲ σκόνην.) *Βραχγιασμένην Κοκκοσβάγιαν*, *Ζεβὰν* (ἡ ἔννοια πρέπει νὰ εἶνε ἡ αὐτή, ὄχι ἡ λέξις· τὸ τῶν εἰκόνων ἐμάντευσες ὀρθῶς· καλὸν ταξεῖδι!) *Πασχαλιὰν* (ἔστειλα.) *Ρωσικὴν Καραμέλαν*, *Χρυσόμαλλον Λέοντα*, *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ ἀδελφός σου θὰ τα ἐπιδοκιμάσῃ.) *Ἑλληνικὸν Αἰσθημα* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν βαθμόν.) *Φιλόμουσον Παῖδα* (ἡ καλλιγραφία σου συμπεριελήφθη εἰς τὸν Διαγωνισμόν.) *Ρωδικόλον*, *Φιλοπάτριδα Ἰάδα*, *Χλωρίδα τῆς Χάλκης*, *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν* (σὲ δικαιολογῶ πληρέστατα· ἤλιος τε γνωρίζω τὴν ἀγάπην σου.) *Φιλέρημον Ἴον* (ναί· νὰ μου σημειώσῃς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ νὰ μου στείλῃς 15 λεπτὰ δι' ἕκαστον.) *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* (δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀγάπης σου· ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής μου.) *Ζήσην Χρυσοχοΐ* (ἔστειλα· σὲ συγχαίρω.) *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου* (εὖγε!) *Παραδείσιον Πτηνόν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 *Αὐγούστου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 20 Σεπτεμβρ.

444. Λεξιγρίφος.

Γράμμα μετ' ἀκρωτηρίου ἂν θελήσῃς νὰ συνάψῃς,
Κινδυνεύεις ... νὰ ἀναψῃς.

445. Αἴνιγμα.

Ἐν ᾧ εἶμαι τόσον μέγα
Ποῦ 'στὸν κόσμον δὲν χωρῶ,
Εἰς τοῦ κώνωπος τὸ σῶμα
Δυὸ φορὲς πῶς εἰσχωρῶ;

446. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Ἤμουν νειὸς κ' ἤμουν ζουμπός.
Γέρασα καὶ στέκω ὀρθός.

447. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Τὸ ἀρνάκι μου τὸ μπίρμπιλο
Στὴν πισπιλιὰ ἀνεβαίνει
Τρώει κλαράκι κι' ἀναζῇ,
Πίνει νερὸ ... φοφάει.

448. Μέγα κρυπτόλεξον.

Σ★★ρ ο★★στα
★ φ
τ ★
★ ★
★σωνι★★ημ★

Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἐν ὅλῳ 27 λέξεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων θὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ ἓν γράμμα τοῦ σχήματος κατὰ σειρὰν καὶ θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅσα γράμματα θέλῃς, ἐκ τῶν κατόπιν τοῦ ὡς πρώτου λαμβανομένου. Ἡ ἀνάγνωσις θἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ Σ καὶ θὰ κάμῃ ὅλον τὸν κύκλον, ἕως οὗ καταλήξῃ πάλιν εἰς τὸ Σ. Ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται, ἀλλὰ μόνον ὁ ἦχος.

449. Χρησμός.

Α υ ι α α ε α η α η α α υ ε ι
β γ δ κ λ λ λ μ ν ν ν ρ σ τ χ

Τὰ κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν τεθέντα σύμφωνα νὰ παρενεταθοῦν μεταξὺ τῶν φωνηέντων (χωρὶς τὰ φωνήεντα νἀλλάξουν θέσιν), οὕτως ὥστε νἀποτελεσθῇ εἰς χρησμὸς ἐκ πέντε λέξεων.

450—454. Μαγικὴ Πρόθεσις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς προθέσεως, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

βάλλειν, παῖς, κεραία, τέτραξ, κυρά.

455. Μυθολογικὴ Ἐρώτησις.

Τίς τῶν Θεῶν, ἐξορισθεὶς τοῦ Ὀλύμπου, ἠναγκάσθη νὰ γίνῃ βουκόλος, καὶ παρὰ τίνι;

456. Φωνηεντόλιπον.

Πτ—πρκψ—★—κμν
τ—σβδτ—π—σμν.

457. Ἀλγεβρικὸς Γρίφος.

$$(\varepsilon^{\frac{1}{2}}\varepsilon^{\frac{1}{2}})-(\varepsilon^{\frac{1}{2}}\sqrt{\varepsilon})+(\sqrt{\varepsilon}.\sqrt{\varepsilon}).\sqrt{\upsilon}.\sqrt{\gamma}.\sqrt{\upsilon}.\sqrt{\gamma}.(\varepsilon^{\frac{1}{2}}\varepsilon^{\frac{1}{2}})-(\varepsilon^{\frac{1}{2}}.\sqrt{\varepsilon})+(\sqrt{\varepsilon}.\sqrt{\varepsilon})$$

Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ ΑΣΤΕΡΟΣ ΤΟΥ ΒΕΓΑ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6 Μαΐου

298. Σύγγραμμα (Σύν-γράμμα.)—**299.** Σπάρος, Πάρος.—**300.** Κάμπος, κάμπη.

301. ΑΞΙΝΗ—**302.**

	ΑΥΛΟΣ	ΛΥΡΑ	ΨΑΡΑ	ΣΑΡΕ
	ΠΟΔΟΣ	Λ	Α	Ρ Ι Ε
	ΣΑΡΑΞ	Φ	Ρ	Τ Β Ν
	ΞΑΝΘΗ	ΑΣΙΑ	ΑΧΡΙ	Η
303	Π Α Σ Α	(ΠΑΣ Αμελής).		
	Α Κ Ι Σ	(οσΑΚΙΣ).		
	Σ Ι Α Μ	(ὁΣΙΑ Μαρία).		
	Α Σ Μ Α	(εἰς τΑΣ ΜΑχας).		

304-308. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΜΑΡ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἥμαρ, ἁμαρτία, Μάρκος, Μάρτιος, μάρσιπος.—**309.** ΠΟΛΥΒΙΟΣ (1. ΠΟρος. 2, ΑΥδός. 3, Βλας. 4, ΟΣσα).—**310.** Εἶνε μία ἡ ὥρα· διότι τὰ $^4/_5$ τῶν 24 ὡρῶν εἶνε 16 ὧραι· τούτων τὸ $^1/_2$ = 8· τούτων τὰ $^5/_3$ = 5· τούτων τὸ $^1/_3$ = πρῶτα λεπτὰ 75· τούτων τὸ $^1/_3$ = πρῶτα λεπτὰ 25· τούτων τὸ $^1/_5$ πρῶτα λεπτὰ 5, εἰς τὰ ὁποῖα προσθέτομεν καὶ τὰ παρελθόντα 55 λεπτὰ καὶ ἔχομεν λεπτὰ 60, ἤτοι μίαν ὥραν.—**311.** Ἡ μύτη ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀφθαλμῶν.—**312** Ὁμοιος φυλάει τὰ ροῦχά του, ἔχει τὰ μισά.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1889